

" মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক সম্পূৰ্ণ পাৱন হৈ উঠিব লাগিব সেয়ে হে কাকো কেতিয়াও দুখ নিদিবা , কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা যাতে একো বিকৰ্ম নহয় , সদায় পিতাৰ আশ্ৰিত অনুসৰি চলি থা কা "

প্ৰশ্ন: পাথৰৰ (শিল) পৰা পাৰস (মণি) হোৱাৰ উপায় কি ? কোনটো বেমাৰ এই ক্ষেত্ৰত বিধিনিৰ্ধৰূপ হৈ পৰে ?

উত্তৰ: 1) পাথৰৰ পৰা পাৰস হোৱাৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ নাৰায়ণী নিচা থকা উচিত। দেহ-অভিমান থাকিব নালাগে। এই দেহ-অভিमानেই হৈছে সকলোতকৈ কাঢ়া বেমাৰ। যেতিয়ালৈকে দেহী-অভিমानी নোহোৱা তেতিয়ালৈকে পাৰস হ'ব নোৱাৰা। পাৰস হোৱাসকলহে পিতাৰ সহায়কাৰী হ'ব পাৰে। 2) সেৱাইও তোমালোকৰ বুদ্ধি সোণৰ দৰে কৰি তুলিব। ইয়াৰ বাবে পঢ়াত পুৰা মনোযোগ দিয়া উচিত।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই সাৱধান বাণী শুনায়ে সন্তানসকল, নিজকে সংগমযুগী বুলি ভাবা। সত্যযুগী বুলিতো ভাবিব নোৱাৰা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে নিজকে সংগমযুগী বুলি ভাবা। বাকী সকলেতো নিজকে কলিযুগী বুলি ভাবিব। বহুত পাৰ্থক্য আছে - সত্যযুগ আৰু কলিযুগ, স্বৰ্গবাসী বা নৰকবাসী। তোমালোক (এতিয়া) স্বৰ্গবাসীয়ো নোহোৱা, নৰকবাসীয়ো নোহোৱা। তোমালোক হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমবাসী। এই সংগমযুগক তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে জানা আৰু কোনোৱে নাজানে। তোমালোকে যদিও জানা কিন্তু পাহৰি যোৱা। এতিয়া মনুষ্যক কেনেকৈ বুজোৱা হ'ব। তেওঁলোকতো ৰাৱণৰ শিকলিৰে বান্ধ খাই আছে। ৰাম ৰাজ্যতো নাই। ৰাৱণক জ্বলাই থাকে, ইয়াৰ দ্বাৰা এইটো সিদ্ধ হয় যে এয়া ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰামৰাজ্য কি আৰু ৰাৱণৰাজ্য কি, এয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা - ক্ৰমানুসৰি। পিতা সংগমযুগত আহে সেয়েহে সত্যযুগ আৰু কলিযুগৰ তুলনাও এতিয়া কৰা হয়। কলিযুগত থকাসকলক নৰকবাসী আৰু সত্যযুগত থকাসকলক স্বৰ্গবাসী বুলি কোৱা হয়। স্বৰ্গবাসীক পাৱন আৰু নৰকবাসীক পতিত বুলি কোৱা হয়। তোমালোকৰতো কথাই সুকীয়া। তোমালোকে এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগক জানা। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি ব্ৰাহ্মণ হওঁ। বৰ্ণৰ চিত্ৰও বহুত ভাল। ইয়াৰ ওপৰতো তোমালোকে বুজাব পাৰা। কনট্ৰাষ্ট (পাৰ্থক্য) বুজাব লাগে, যাতে মনুষ্যই নিজকে নৰকবাসী পতিত কণ্ডাল বুলি বুজিব পাৰে। এনেকৈ লিখিব লাগে যে এতিয়া এয়া পুৰণি কলিযুগী দুনিয়া। সত্যযুগ স্বৰ্গ হৈছে নতুন দুনিয়া। তুমি নৰকবাসী হোৱা নে স্বৰ্গবাসী? তুমি দেৱতা নে অসুৰ? এনেকৈতো কোনেও নকয় যে আমি স্বৰ্গবাসী। কোনোৱে এনেকৈ ভাবে যে আমিতো স্বৰ্গত বহি আছে। হেৰ' এয়া নৰক নহয় জানো। সত্যযুগ ক'ত আছে। এয়া হৈছে ৰাৱণৰাজ্য, সেয়েহে ৰাৱণক জ্বলায়। তেওঁলোকৰ ওচৰতো কিমান উত্তৰ থাকে। সৰ্বব্যাপিৰ ওপৰতো কিমান তৰ্ক কৰে। তোমালোক সন্তানসকলেতো একেবাৰে ক্ৰিয়াৰ (স্পষ্টকৈ) সোধা - এতিয়া নতুন দুনিয়া নে পুৰণি দুনিয়া। এনেকৈ স্পষ্টকৈ পাৰ্থক্য বুজাব লাগে, ইয়াৰ বাবে ৱেইন (বুদ্ধি) থকাৰ দৰকাৰ। এনেকুৱা যুক্তিৰে লিখিব লাগে যাতে মনুষ্যই নিজকে সোধে মই নৰকবাসী নে স্বৰ্গবাসী? এয়া পুৰণি দুনিয়া নে নতুন দুনিয়া? এয়া ৰামৰাজ্য নে ৰাৱণৰাজ্য? মই পুৰণি কলিযুগী দুনিয়াৰ নিবাসী নে নতুন দুনিয়াৰ নিবাসী? হিন্দীত লিখি পিছত ইংৰাজী, গুজৰাটীলৈ অনুবাদ কৰা। তেতিয়াহে মনুষ্যই নিজকে সুধিব যে আমি ক'ৰ নিবাসী। কোনোৱে শৰীৰ এৰিলে কয় স্বৰ্গলৈ গ'ল কিন্তু স্বৰ্গ এতিয়া ক'ত আছে? এতিয়াতো হৈছে কলিযুগ। নিশ্চয় পুনৰ্জন্মও ইয়াতেই নল'ব জানো। স্বৰ্গতো সত্যযুগক কোৱা হয়, তালৈ এতিয়া কেনেকৈ যাব। এয়া সকলো বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলগীয়া কথা। এনেকৈ স্পষ্টকৈ পাৰ্থক্য বুজোৱা উচিত, তাত লিখি দিয়া ভগৱানুবাচ - প্ৰত্যেকে নিজকে সোধা মই সত্যযুগী ৰামৰাজ্যৰ নিবাসী নে কলিযুগী ৰাৱণৰাজ্য নিবাসী? তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছে সংগমবাসী, তোমালোককতো কোনেও নাজানেই। তোমালোক হৈছে সকলোৰে পৰা উপৰাম। তোমালোকে সত্যযুগ, কলিযুগক যথার্থ ৰূপত জানা। তোমালোকেই সুধিব পাৰা যে তুমি বিকাৰী ভ্ৰষ্টাচাৰী হোৱা নে নিৰ্বিকাৰী শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হোৱা? ইয়াৰ ওপৰত তোমালোকে কিতাপো লিখিব পাৰা। নতুন-নতুন কথা উলিয়াব লগা হয়, যাৰ দ্বাৰা মনুষ্যই এইটোবুজি যে ভগৱান সৰ্বব্যাপি নহয়। তোমালোকৰ এয়া লিখনি দেখি নিজেই ভিতৰৰ পৰা সুধিব। ইয়াক আয়ৰণ এজ (লৌহ যুগ) বুলি সকলোৱে ক'ব। ইয়াক সত্যযুগী দৈৱী ৰাজ্য বুলিতো কোনেও ক'ব নোৱাৰে। এয়া হেল (নৰক) নে হেভেন (স্বৰ্গ)। এনেকুৱা উৎকৃষ্ট লিখনি হ'ব লাগে যাতে মনুষ্যই নিজকে বুজি পায় যে আমি যথায়থ নৰকবাসী পতিত। আমাৰ মাজত দৈৱী গুণ নাই। কলিযুগত কোনো সত্যযুগী হ'ব নোৱাৰে। এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি লিখিব লাগে। যিয়ে অৰ্জন কৰে তেৱেই অৰ্জুন.... গীতাত অৰ্জুনৰ নাম দিছে।

বাবাই কয় এয়া যি গীতা আছে তাত আতাত নিমখৰ পৰিমাণৰ সমান সত্যতা আছে। নিমখ আৰু চেনিৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য - এবিধ মিঠা আৰু আনবিধ নিমখীয়া। কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ বুলি লিখি গীতাতনেই লুণীয়া কৰি দিছে। মনুষ্যই কিমান যে দলদলত আৱদ্ধ হৈ যায়। বেচেৰাহঁতে জ্ঞানৰ ৰহস্যও নাজানে, জ্ঞান ভগৱানে তোমালোককহে শুনায় আৰু কোনোৱে নাজানে। জ্ঞানতো অতি সহজ। কিন্তু ভগৱানে যে পঢ়ায় সেয়া পাহৰি যায়। শিক্ষককে পাহৰি যায়। নহ'লে বিদ্যার্থীয়ে শিক্ষকক কেতিয়াও নাপাহৰে। বাৰে বাৰে কয় বাবা আমি আপোনাক পাহৰি যাওঁ। বাবাই কয় - মায়া কম নহয়। তোমালোক দেহ-অভিমানী হৈ যোৱা। বহুত বিকৰ্ম হৈ যায়। এনে এটি খালী দিন নাযায় যিদিনা কোনো বিকৰ্ম নহয়। এটা মুখ্য বিকৰ্ম এইটো কৰা যে পিতাৰ আঙুঠাই পাহৰি যোৱা। পিতাই আঙুঠা কৰে - মনমনাভৱ, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এইটো আঙুঠা পালন নকৰিলে নিশ্চয় বিকৰ্মই হ'ব। বহুত পাপ হৈ যায়। পিতাৰ আঙুঠা অতি সহজো হয় অতি কাঢ়াও হয়। যিমানেই মাথা নামাৰে তথাপি পাহৰি যায় কিয়নো আধাকল্পৰ দেহ-অভিমান আছে। 5 মিনিটো যথার্থ ৰীতিৰে স্মৰণত বহিব নোৱাৰে। যদি গোটেই দিন স্মৃতিত থাকে তেনেহ'লেতো কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ যাব। পিতাই বুজায় ইয়াৰ বাবে বহুত যত্নৰ প্ৰয়োজন। তোমালোকেতো সেই পাৰ্থিৱ শিক্ষা বৰ ভালদৰে পঢ়া। বুৰঞ্জী-ভূগোল পঢ়াৰ কিমান অভ্যাস আছে। কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকাৰ একেবাৰে অভ্যাস নাই। নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰি পিতাক স্মৰণ কৰা- এয়া হৈছে নতুন কথা। বিবেকে কয় এনেকুৱা পিতাকতো ভালকৈ স্মৰণ কৰা উচিত। অলপ সময় উলিয়াই ৰুটি টুকুৰা খায়, সেয়াও পিতাৰ স্মৃতিত। যিমানেই স্মৃতিত থাকিবা সিমানেই পাৱন হ'ব। এনেকুৱা বহুত সন্তান আছে, যাৰ ইমান পইচা আছে যে সুতৰ পইচাৰেই চলি থাকে। পিতাক স্মৰণ কৰি ৰুটি টুকুৰা খাই থাকা, বঢ়। কিন্তু মায়াই স্মৰণ কৰিব নিদিয়। কল্পৰ আগতে যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল সিমানেই কৰিব। সময় লাগে। কোনোৱে তীব্ৰ দৌৰ লগাই পাই যাব এনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে। ইয়াত দুজন পিতা আছে। বেহদৰ পিতাৰ নিজা শৰীৰ নাই। তেওঁ এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি কথা কয়। গতিকে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলা উচিত। পিতাই সন্তানসকলক এইটো শ্ৰীমত দিয়ে যে দেহ সহিত সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ আহিছিল। ৪৪ জন্ম লৈ-লৈ তোমালোক আত্মাসকল পতিত হৈ গ'লা। এতিয়া পাৱন হ'বৰ বাবে শ্ৰীমতত চলা, তেতিয়া পিতাই গেৰাণ্টি কৰে (প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে) যে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব, তোমালোক আত্মাসকল কাঞ্চন (সোণ) হৈ যাবা, আকৌ তাত (সত্যযুগত) দেহো কাঞ্চন পাবা। যি এই কূলৰ হ'ব তেওঁ তোমালোকৰ কথা শুনি চিন্তন কৰিব, ক'ব তোমালোকৰ কথাটো একেবাৰে ঠিক। পাৱন হ'বলৈ হ'লে কাকো দুখ নিদিবা। মন, বচন, কৰ্মৰে পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। মনত ধুমুহা আহিব। তোমালোকে বেহদৰ বাদশ্বাহী লোৱা নহয় জানো, লাগিলে তোমালোকে সঁচাকৈ কোৱা বা নোকোৱা কিন্তু পিতাই নিজে কয় - মায়াৰ বহুতো বিকল্প (নেতিবাচক সংকল্প) আহিব, কিন্তু কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰে কেতিয়াও বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰে কোনো পাপ কৰিব নালাগে।

গতিকে এই পাৰ্থক্যৰ কথাবোৰ ভালদৰে লিখিব লাগে। কৃষ্ণই পুৰা ৪৪ জন্ম লয় আৰু শিৱই পুনৰ্জন্ম নলয়। তেওঁ (কৃষ্ণ) হৈছে সৰ্বগুণ সম্পন্ন দেৱতা, এওঁতো (শিৱ) হৈছেই পিতা। তোমালোকে দেখিছা যে পাণ্ডৱৰ চিত্ৰ কিমান ডাঙৰ-ডাঙৰকৈ বনাইছে। ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে তেওঁলোক ইমান বিশাল বুদ্ধিৰ আছিল। বুদ্ধি বিশাল আছিল, তেওঁলোকে আকৌ শৰীৰক বিশাল বনাই দিছে। তোমালোকৰ নিচিনা বিশাল বুদ্ধি আৰু কাৰো হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ হৈছে ঈশ্বৰীয় বুদ্ধি। ভক্তিত কিমান ডাঙৰ-ডাঙৰ চিত্ৰ বনাই পইচা আদি নষ্ট কৰে। কিমান বেদ, শাস্ত্ৰ, উপনিষদ আদি লিখি কিমান খৰছ কৰিলে। পিতাই কয় - তোমালোকে কিমান পইচা নষ্ট কৰি আহিছা। বেহদৰ পিতাই আপত্তি দৰ্শায়। তোমালোকে অনুভৱ কৰা পিতাই পইচা বহুত দিলে। ৰাজযোগ শিকাই ৰজাৰো ৰজা কৰি তুলিলে। সেই পাৰ্থিৱ পঢ়া পঢ়ি বেৰিষ্টাৰ (উকীল) আদি হয়, আকৌ তাৰ পৰা উপাৰ্জন হয় সেয়েহে কোৱা হয় জ্ঞান হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। এই ঈশ্বৰীয় পঢ়াও হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস, যাৰ দ্বাৰা বেহদৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায়। ভাগৱত, ৰামায়ণ আদিত কোনো জ্ঞান নাই। কোনো লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই নাই। পিতা যি জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হয় তেওঁ বহি সন্তানসকলক বুজায়। এয়া হৈছে একেবাৰে নতুন পঢ়া। সেয়াও কোনে পঢ়ায়? ভগৱানে। নতুন দুনিয়াৰ মালিক কৰি তুলিবৰ কাৰণে পঢ়ায়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে এই পঢ়াৰ দ্বাৰাই উচ্চ পদ পালে। ক'ত ৰজা, ক'ত প্ৰজা। কাৰোবাৰ ভাগ্য মুকলি হ'ল মানে বৈতৰণী পাৰ হৈ গ'ল। বিদ্যার্থীয়ে বুজিব পাৰে যে আমি পঢ়ি পিছত অন্যক পঢ়াব পাৰিম নে নোৱাৰিম। পঢ়াত পুৰা মনোযোগ দিয়া উচিত। পাথৰবুদ্ধি হোৱাৰ কাৰণে একোৱে বুজি নাপায়। তোমালোকৰ বুদ্ধি সোণৰ দৰে হ'ব লাগে। সেয়া তেওঁলোকৰ হ'ব যি সেৱাত ব্ৰতী হৈ থাকিব। বেজৰ ওপৰতো কাৰোবাক বুজাব পাৰা। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। ভাৰত স্বৰ্গ নাছিল জানো। কালিৰ কথা। ক'ত ৫ হাজাৰ বছৰৰ কথা, ক'ত লাখ বছৰৰ কথা। কিমান পাৰ্থক্য। তোমালোকে বুজালেও নুবুজে যেন একেবাৰে পাথৰবুদ্ধি। এই বেজ তোমালোকৰ বাবে এখন গীতাৰ দৰে, ইয়াত সকলো পঢ়া সমাহিত হৈ আছে। মনুষ্যৰতো ভক্তি মাৰ্গৰ গীতাৰ কথাহে মনত থাকে। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰা যি গীতা শুনা তাৰ দ্বাৰা তোমালোকে ২১ জন্মৰ বাবে সংগতি পোৱা। আৰম্ভণিতে তোমালোকেই গীতা পঢ়িছা। পূজাও তোমালোকেই আৰম্ভ কৰিছা। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি দুখীয়াসকলক ভক্তি

মাৰ্গৰ শিকলিৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব লাগে। কাৰোবাক নহয় কাৰোবাক বুজাই থাকা। তাৰপৰা এজন-দুজন ওলাব। যদি 5-6 জন একেলগে আহে তেন্তে বেলেগ-বেলেগে প্ৰ-পত্ৰ ভৰাই বেলেগ-বেলেগে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। নহ'লে তাৰ মাজত যদি এজনো বেয়া থাকে তেন্তে সকলোকে নষ্ট কৰি দিব। প্ৰ-পত্ৰতো নিশ্চয় বেলেগে ভৰাব লাগে। এজনে আনজনৰ যাতে নেদেখে, তেতিয়াহে তেওঁ বুজিব। এয়া সকলো যুক্তি লাগে তেতিয়াহে তোমালোক সফল হৈ গৈ থাকিব।

পিতাও ব্যৱসায়ী হয়, যি হুচিয়াৰ (বুধিয়ক) হ'ব তেওঁ ভাল ব্যৱসায় কৰিব। পিতাই কিমান লাভত লৈ আহে। দল বান্ধি একেলগে আহিলে কোৱা - প্ৰ-পত্ৰ পৃথকে পৃথকে ভৰাব লাগিব। যদিহে সকলো ধাৰ্মিক মনৰ হয় তেন্তে একেলগে বহাই সুধিব লাগে - গীতা পঢ়িছানে? দেৱতাসকলক মানানে? বাবাই কেছে ভক্তসকলকহে শুনাব লাগে। মোৰ ভক্ত আৰু দেৱতাসকলৰ ভক্তসকলে সোনকালে বুজিব। পাথৰক পাৰস কৰি তোলা এয়া কোনো মাহীৰ ঘৰ (সহজ কাম) নহয়। দেহ-অভিমান হৈছে অতিকৈ কাঢ়া বহুত লেতেৰা বেমাৰ। যেতিয়ালৈকে দেহ-অভিমান আতৰি নাযায় তেতিয়ালৈকে শুধৰণি হোৱা অতি কঠিন। ইয়াৰ বাবে পুৰা নাৰায়ণী নিচাৰ প্ৰয়োজন। আমি অশৰীৰী হৈ আহিছো, অশৰীৰী হৈ যাব লাগিব। ইয়াত আছেই বা কি। পিতাই কেছে - মোক স্মৰণ কৰা। ইয়াতেই যত্নৰ প্ৰয়োজন, লক্ষ্য অতি উচ্চ। চলনৰ পৰা বুজা যায় যে এওঁকল্পৰ আগৰ দৰেই ভাল সহায়কাৰী হ'ব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) মন, বচন, কৰ্মৰে পৰিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা যাতে কোনো বিকৰ্ম নহয় তাৰ বাবে সাৱধান হ'ব লাগে। আত্মাক কাঞ্চন কৰি তুলিবৰ কাৰণে স্মৃতিত নিশ্চয় থাকিব লাগে।

(2) দেহ-অভিমানৰ কাঢ়া বেমাৰৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ নাৰায়ণী নিচাত থাকিব লাগে। অভ্যাস কৰা - আমি অশৰীৰী হৈ আহিছিলো, এতিয়া অশৰীৰী হৈ উভতি যাব লাগিব।

বৰদান: অতি চতুৰ পিতা ৰ সৈতে চতুৰালী কৰাৰ সলনি অনুভূতিৰ শক্তিৰ দ্বাৰা সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত হোৱা কোনো সন্তানে অতি চতুৰপিতাৰ লগতো চতুৰালী কৰে - নিজৰ কাম সিদ্ধ কৰাৰ কাৰণে নিজৰ নাম ভাল কৰাৰ কাৰণে সেই সময়ত অনুভূতি কৰি লয় কিন্তু সেই অনুভূতিত শক্তি নাথাকে সেয়েহে পৰিৱৰ্তন নহয়। কোনোৱে ভাবে এয়া ঠিক নহয় কিন্তু এনেকৈ ভাবে যাতে নাম বদনাম নহয় সেয়েহে নিজৰ বিবেকক হত্যা কৰে, এয়াও পাপৰ হিচাপত জমা হয় সেয়েহে চতুৰালীক এৰি সঁচা অন্তৰৰ অনুভূতিৰে নিজকে পৰিৱৰ্তন কৰি পাপৰ পৰা মুক্ত হোৱা।

স্লোগান: জীৱনত থাকিও ভিন্ন - ভিন্ন বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হৈ থকা টোৱে হৈছে জীৱনমুক্ত স্থিতি।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

ফৰিস্তা জীৱন হৈছে বন্ধনমুক্ত জীৱন, যদিও সেৱাৰ বন্ধন আছে, কিন্তু ইমান তীব্ৰ গতি যে যিয়েই যিমান কৰে, সিমান কৰিও সদায় আজৰি, যিমানহে স্নেহী, সিমানহে উপৰাম। সদায় স্বতন্ত্ৰতাৰ স্থিতিৰ অনুভৱ হওঁক কিয়নো তোমালোক শৰীৰ আৰু কৰ্মৰ অধীন নহয়।